

Любі читачі,

мені трохи *соромно*, що я так довго писав цю невеличку книжку – але слово честі, це було зовсім непросто! По-перше, книжка не повинна бути *нудною*, бо тоді діти від неї позіхатимуть. По-друге, вона повинна бути мудрою, бо інакше дорослі *сердитимуться*, що купили казна-що. А по-третє, вона повинна бути настільки хорошою, щоб інші автори із *заздрістю* говорили «Ти диви...»

І тепер я можу *радісно* оголосити:

– Вийшло!

Хтось із читачів може зараз пирхнути:

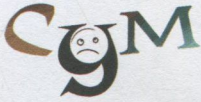
– Зарозумілий чванько.

Це не так! Якщо ця книжка цікава, то лише завдяки своїм героям: пані Мілці, дітлахам з одного дитячого садочка й паяцикові з лялькового театру. Моя роль обмежилася лише вибором емоцій і почуттів, про які йти-меться в першій частині.

– У першій? А буде ще й друга?

Буде-буде. І вже незабаром. Я вже так *скучив* за паяциком, малюками й пані Мілкою, що більше жодного дня не витримаю без них. Тим більше, що є ще стільки неописаних емоцій і почуттів: любов, смуток, страх, щастя – і вони б *образилися*, якби про них не написали, еге ж?

Щиро,

Перший день у садочку не завжди простий.

– Добрий день... – пролунав тоненький тремтливий голосок. – Мене звуть Мілка, мені нещодавно виповнилося двадцять чотири роки, і від сьогодні я теж ходитиму до цього садочка.

Пані Мілка – худенька, дуже вродлива брюнетка – поправила гривку, що спадала їй на очі, а потім нервово прикусила губу. Діти довкола здивовано поглянули на неї.

– Старша група поверхом вище, – озвався врешті розважливий Бодя. – Але, здається, ви трохи завелика.

– Ні, я не до старшої групи... – збентежилася пані Мілка. – Хоча, насправді, і до старшої, і до вашої. Я приходитиму сюди й розповідатиму дітям про різні почуття.

– О, Господи! – скривився Ѓжесь. – Знову щось для бабів!

– Не «для бабів», – вигукнула сердито Зося, – а «для жінок»!

– Окрім того, почуття – це добре, – Розалька затріпотіла віями. – А про поцілунки щось буде?

Пані Мілка витерла піт із чола.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

– Побачимо, – невпевнено усміхнулася вона. – Адже почуття бувають різні: любов, страх, злість, гнів... І не завжди ми реагуємо на них поцілунками.

– От-от! – підтримав її Гжесь. – Цілують, коли хочуть когось роздратувати. Принаймні Розалька так робить!

– Зовсім ні! – обурилася Розалька. – Але я не скажу, чому я тебе цілую.

– Ну, не треба! – образився Гжесь.

Якби не присутність пані Мілки, усе точно б закінчилося жахливою сваркою.

– Бачу, нам буде про що поговорити, – похитала головою пані Мілка. – Але спочатку я познайомлю вас зі своїм помічником. По неділях він грає в театрі, а в інші дні погодився допомагати мені. Перед вами справжній паяцик з лялькового театру!

І пані Мілка показала на порожнє місце за собою – чим дуже здивувала дітей. Паяцика не було ані там, ані деінде!

– Може, це він біля дверей? – запитав традиційно уважний Рафалек.

І справді – паяцик сидів біля дверей і сумно дивився на клямку.

– Щось не так? – занепокоїлась пані Мілка.

Паяцик навіть не ворухнувся.

– Мабуть, він сумує! – раптом спало на думку Боді. – Я в перший день теж сумував!

– Сумує? – здивувалася пані Мілка.

– Тобто сумує, що він не з батьками, – пояснив Гжесь. – Не вдома.

– Думаєте, у паяциків є батьки? – замислено насупив брови Рафалек.

– Та неважливо! – пирхнув Бодя. – Якщо він не сумує за батьками, то, може, за друзями в театрі?

Запала мовчанка.

– То що ж нам з ним робити? – спитала стурбована пані Мілка.

– Я можу його поцілувати, – запропонувала Розалька.

– Припини, добре?! – розхвилювався Гжесь. – Ти хочеш ще більше його засмутити?!

Розалька ображено замовкла.

– Може, просто пограймося з ним, – запропонувала Зося. – У те, у що він любить бавитися.

– А звідки ти знаєш, у що він любить? – допитливо подивився на Зося Рафалек.

– Думаю, у театр, – сказала Зося. – Правда, паяцику? Паяцик поворухнувся й з усмішкою поглянув на дітей. Це ж треба, яка ця Зося розумна!

Сум – це відчуття, що тобі не вистачає когось (наприклад, батьків) або чогось (наприклад, улюбленої іграшки чи дому), яке часто викликає сум або неспокій. На щастя, усе швидко минається, і ніхто за цим потім не сумує.

ПОРЯДКІ ДІТЯМ

Якщо ти бачиш, що твій друг чи подруга сумують, то:

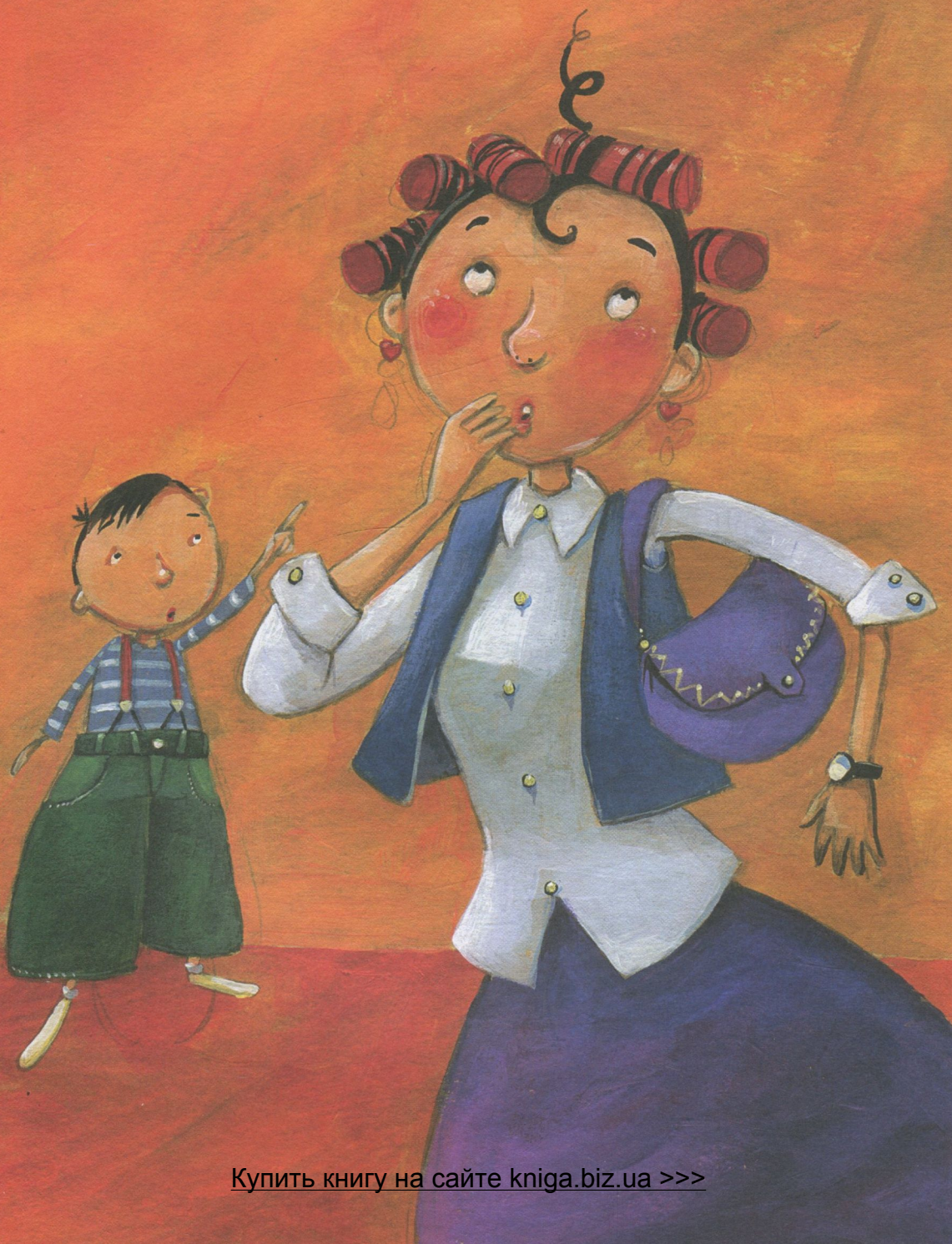
- скажи про це виховательці;
- вигадай гру, яка сподобається твоєму другу чи подрузі, що сумує;
- пригости його чи її чимсь смачненьким.

ПОРЯДКІ ДОРОСЛИМ

Поговоріть з дітьми про сум.

Пригадайте разом;

- коли й за ким (або чим) ви сумували?
- як довго тривало це почуття?
- чому ви перестали сумувати?

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

СОРОМ

Одного погляду на прикиртованих дітей було достатньо, аби пані Мілка збагнула, щось тут не так. Але що?

– Усе гаразд? – запитала вона, поглядаючи то на Бодю, то на Розальку, і врешті на Зою. Проте замість відповіді дочекалася лише напруженої тиші.

Пані Мілка зітхнула. І вкотре подумала, що отримані в університеті знання дуже рідко допомагають вирішувати проблеми дошкільнят. Вона розирнула довкола, а тоді, як завжди, коли ніяковіла, потягнулася поправити гривку. І тут...

– О, Боже! – вирвалося в пані Мілки.

– Саме так, – погодився з нею Їжесь. – Ви забули про бігуді.

Пані Мілка із жахом поглянула в дзеркало. Тільки тепер вона зрозуміла, чому пасажири в автобусі так настирливо її розглядали. Червоні поролонові бігуді гарно поєднувалися з її обличчям, яке паленіло все сильніше.

– Чудовий колір, – утішила її Розалька. – У моєї мами жовті.

– Я так пів-Варшави проїхала, – промимрила, побуряковівши, пані Мілка.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

– Принаймні вас було добре видно, – сказав розважливий Бодя. – Це навіть краще, ніж світловідбивачі.

– А я думала, ви навмисне... – зітхнула Зося. – Що ми сьогодні говоритимемо про... навіть не знаю. Про радість?

– Радше про сором, – простогнала пані Мілка. – Але спочатку я приведу себе до ладу.

На жаль, туалет, куди побігла пані Мілка, виявився зачинений ізсередини – але хто там замкнувся, було невідомо.

– Кого немає? – запитала пані Мілка.

– Паяцика, – помітив уважний Рафалек.

– Виходь! – вигукнула пані Мілка.

Паяцик не озвався.

– Це через Розальку, – пояснив Гжесь.

– Ще чого! – обурилася Розалька.

– Так, це через тебе! – засопів Гжесь. – Не треба було його цілувати!

– Я його не цілувала! – голосно заперечила Розалька. – Я тільки двічі в щоку цмокнула!

– Цього достатньо! – верескнув Гжесь. – Тепер йому соромно на люди вийти!

За інших обставин пані Мілка давно б уже їх угамувала, але зараз вона думала лише про одне: зняти бігуді й розчесати волосся!

– Він соромиться, бо Бодя назвав його блазнем, – сказала раптом Зося.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)